

GÉCZI JÁNOS

Akkó felé

Hiába mutat mást-mást a reggel,
a dél, a délután és az éjjel,
legyek bárhol, monokróm az éden,
a szemem sem szükséges hozzá,
az elmém ugyanazt látja.

Mindenki nagyorrú lett és sovány
és keserű. Világra szóló nagy
tettet nem végez. Ha Dantét olvas,
komédiaként silabizálja
a tragédiát és Pirovácban
tercinákba rendezi, ha lépi
a fény sikálta lépcsők fokait.

Tavasztól fogva kelet és délkelet
közén lebeg, könnyű tűzköpenyét
a fénix a Szűzre ráteríti,
de be nem végződik e mozdulat.

Orrot Akkó felé tartva úsznak
kormánylapátos, lassú gályáink.
Ki hú és tiszta, annak mágnese
az ima, mint a mértantudósnak
a kör, hiába, hogy a négyszöget
vizsgálja.

Megérteni nem Istent kell, hanem
az embert. Istent megérteni nem
lehet – így beszélek, ki a mennyből
több napon át zuhantam alá
a földre, így tehát jártasa a
száműzetésnek.

Szasztok. Üdvözetek

Hogy voltak-e? Eh, trágyába velük
vagy a redves valagba! Egyre megy
hogy tavaszuk, nyaruk volt, vagy telük
velem, húzzanak el a pokolba.

Remeg a város, leomló díszlet,
az utcákon, tereken nyomulnak,
mint az őrütek, akiknek soha
semmi nem volt vagy lesz elég drága.

Mondogatom sorra a neveket,
nézem, ki mit tett, és mit nem, ez csak
elárult, az megcsalt, szétlopott,
az nőnemnek mondta, ami hímnem.

Mivégre is voltak? Nem lett jobb se
a világ, se én. Térdepel ki-ki
átkozódva a maga vaksötét
szobasarkának kukoricáján.

Item:

Egyik se ért annyit, amennyit ért
nekem, én se értem egyiknek se
annyit, amennyit magam reméltem.
Szasztok sok nő, haver, üdvözetek!

Vázlat

Minden más.
És lesz mindig másabb.
Ha az évek mélyére vágok,
ötszáz féle alakban találok magamra,
árnyékba félig bújva,
félig fénnel betakarva.

Ötszáz éve nézem tetőtől talpig,
hol csak félig,
vagy annál is kisebb részben
a tornyot a parton.
Alant, a sziklapadnál megloccsan a víz
és a tenger megtorpan.

Minden nap más.
Máshol szürkébb a mészkő
és a résnek más mélyéről tör elő a gaz.
Nincs, ami megmarad igaznak vagy hamisnak,
csak olykor lepattan,
leszakad és hátára fordulva lesz valódibb
egyetlen percen át a kődarab.